

ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ "ΕΠΟΧΕΣ".

ΑΠΟ ΤΗΝ "ΑΝΟΙΞΗ".

ΠΡΩΤΟ.

Καὶ μίλαγε ἡ δειλινὴ γρηὰ γυναῖκα :

— «Ἐλάτε τώρα νὰ σᾶς πῶ τὰ παραμῦθια
τὴν ἀλήθεια
ποῦ κρύβουνε τῶν ἄλλωνε καιρῶ.»

Κι ἦταν οἱ νηοὶ κι' οἱ ἡ νηὲς ὀλόγυρα στρωμένοι
στεφανωμένοι
μὲ ἥλιο καὶ μὲ νειότη καὶ μ' ἀγάπη.

— «Κι' ἦτανε μιὰ ξανθιά ὁμορφονηά
... ὅπως ἐσένα νηά
μιὰ ὄρηα πριγκηπέσσα.

— Ὡς τότε οὔτε μιὰ φορὰ δὲν εἶχε ἀγαπήση
οὔτε φιλήση
τὰ κόκκινα τὰ χεῖλια τῶν ἀντρῶνε.

Μιὰ μέρα μὰ βλέπω δὲν ἀκούει ἀπὸ σᾶς κανεῖς,
ἐσὺ ἐκεῖ πέρα ὅλο νὰ φιλήῃς
τὴ διπλανή σου, κι' ἔρωτα σὺ τῆς ψιθυρίζης.

— κι' οἱ ἄλλοι ὄλοισας . . . , μ' ἄ; εἶνε θὰ σᾶς πῶ σιγαλινὰ
τὸ παραμῦθι π' ἀρχινᾷ
σὰν τὴ ζωὴ σας καὶ τελειώνει.

— Ἔτσι ποῦ λέτε ἦταν μιὰ ξανθιά ὁμορφονηά,
π' ἔκρυβε τὰ φιλιὰ,
μιὰ ὄρηα πριγκηπέσσα.

— Μὰ δὲν τὰ κρύβουνε αὐτοὶ καθόλου τὰ φιλιὰ
... δὲν βγάζω ἄς εἶνε πειὰ μιλιὰ
. . . . ἔπρεπε νὰ τοὺς πῶ τὸ παραμῦθι τὸ χειμῶνα

— . . . θὰ τοὺς τὸ πῶ, ἂν ζήσω τὸν ἐρχόμενο».

ΔΕΥΤΕΡΟ.

Στὸ βράδυ ποῦ τὰ ἀψηλὰ χρύσωνε παναθύρια
κάνοντας πειὸ θαμπόφωτα τὰ σπίτια τὰ παληὰ
εἶδα μιὰ νέα μυγδαλιὰ
γεμάτη ἀπὸ λουλούδια.

Είδα μέσ' τοῦ βραδυοῦ τῇ γαλανῇ γαλήνῃ
 στὸ πάροχο ποῦ ἀπλώνετο ἀφρὸ λευκὸ ν' ἀφίγη
ἀπ' ὅσα εἶχαν μείνη
 ἄνθια ροδακινῆς.

Κι' ὕστερα σάν ἡ τούλινες γκιρολᾶντες ἐθαμπῶσαν
 τὰ πράγματα καὶ θώραγα μι' ἀπέραντη σιὰ,
μι' ἀρχαῖα καστανιά
 μου ἔδειξε τὰ φύλλα τῆς τὰ νέα.

Πῆρα τὸ φῶς τῆς ἀνοιξῆς
 τὸ πῆρα ἀπὸ μιά,
 ἀρχαῖα καστανιά.

ΤΡΙΤΟ.

Ἦ πόθος μου γιὰ τοῦ κορμιοῦ σου τὸ συμπόσιο
 καὶ τῇ γεννήτῃρα ποῦ σκεπάζει ἐπιθυμιά σου
ἢ ματιά σου,
 καὶ τὰ σαρκόφυλλα ματόφλουδα τραντάφυλλα,

Θέρος πυρὸ κι' ἀχνόφλογο ὑψώνουν
 μέσ' τὴν πλατεῖα προσπάθεια τ' Ἀπρίλη,
μενεξεδένιο δαίλι
 ὡσὰν κηλῖδα στῆς μεγάλης ἐπανάστασης

τῇ φωτερῇ πλατεῖα χειρονομία.

Τῷ σαλκιμιῶ χοντροῦς ἢ ρόγες σὰ σταφύλια
 χύνονται στὸν ἀσβεστωμένο τοῖχο ποταμός
ὃ βραδυνοῦς χαμῶς
 ρυθμίζει τις σπασμένες τις κινήσεις μας

μὲ κτηνωδία
κι' ἤρεμη γλυκάδα.

ΤΕΤΑΡΤΟ.

Ἦ ἀλήθεια ποῦ ἐγέννησε τὸ ἐνοστιχο
 ἀπὸ τὰ λάγνα κινητὰ του στήθια
γιὰ νὰ σκοτώσῃ τῇ συνήθεια
 τῇ λασπωμένη τῇ συνήθεια τὴν ἀνάθηστη,

Ἦ ἀλήθεια πῶθρεψε τὸ φῶς τὸ διάπλατο τῆς σκέψης
 καὶ φούσκωσε ὡς ἄ χυμῶς στὸ μάταιο μεσημέρι,
ἔσκασε μέσ' τ' ἀγέρι
 σάν πόθος γέριχης ροδιᾶς, σὰ ρόδο, καὶ σὰ χέρι

ποῦ ξεπετιέτ' ὀλόσωμο στὰ ἄνθια τ' οὐρανοῦ
 ποῦ σπᾶ τοῦ δειλινοῦ
 τὶς βιόλες, καὶ τὰ ἀπαλὰ λευκάνθια τοῦ πρωγιοῦ.

Τώρα μέσα στὸ σπάσιμο οἱ ποταμοὶ χυθῆκαν
 κι' αἷμα ζεστὸ καὶ ὄριμο καὶ κίτρινη φωτιὰ
 καὶ ἡδονὲς θανατικὲς, πόνοι, κατακυλίσματα,
 καταστροφὲς ἀπότομες, κι' ἀργὲς δημιουργίες,
 μπουμπούκια ἀνοιξιὰτικὰ στὶς στάχτες τοῦ χειμῶνα.

Ὅταν ὁ μαῦρος ὁ καπνός, ἐγένηκε γαλάζιο,
 κι' ὁ ἥλιος ξαναφούντωσε τοὺς νέους τοὺς θεσμούς,
 στὸ φῶς ἀπ' τοὺς σεισμοὺς
 εἶδα κινήσεις ψεύτικες κι' ἀναλαμπὲς αἰώνιες,

Κι' ἔνοιωσα μέσ' τὸν πόνο μου τὰ φρούτα τῆς ζωῆς.

ΑΠΟ ΤΟ "ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ".

ΠΡΩΤΟ.

Τρία μῆλα κόκκινα καὶ πράσινα καὶ ἄσπρα
 ἐνοσταλοῦσαν στὸ τραπέζι ἀπλωμένα
 καὶ λυποθυμισμένα,
 τὴν ἀνοιξὴ τῶν ἄσπρων τῶν ἀθῶ.

Μὰ ὅταν τὸ χέρι μιᾶς ξανθιάς γεροντοκόρης
 τᾶκοψε σὲ ἀνάλογα κομμάτια,
 μὲ δάκρυα στὰ μάτια,
 τὴν ἐποχὴ ποῦσαν ὀλόκληρα νοστάλησαν.

Κι' ὅταν τὰ φάγαν ἕνας γέρος, ἕνας νηὸς
 καὶ ἡ ξανθιά γεροντοκόρη μὲ τὸ τσαί. . . .

ΔΕΥΤΕΡΟ.

Θά'θελ' ἀπὸ τὴ θάλασσα σὲ ἡρεμὴ βραδυὰ
 ν' ἀγνάντευα ν' ἀνάφτουνε τὰ φῶσι' ἐνὸς χωριοῦ,
 καὶ τ' ἄλμυροῦ ἄγριου
 νὰ ρούφαγα τὴ μυρουδιά, κι' ἀγάγια νὰ μεθοῦσα.

Ἔτσι νειρεύτηκα μικρὸς μιὰ ὄρη περιπλάνηση,
 νὰ πλέξω τὴν ἐφήμερη ζωὴ μου στὴ ζωὴ
 ἦταν ὠχρὸ πρῶτ',
 τώρα στὸ βράδυ τῆς ζωῆς ποθάω ἕνα λιμάνι.

Ἐνα λιμάνι ἡρεμο, κῆπο μὲ ἄσπρα ρόδα,
 τὴ φιλικὴ τὴ συντροφιά τῆς λάμπας, τὰ βιβλία,
 τὴν ὄριμη φιλία,
 καὶ τὴ γλυκάδα τῆς λεπτῆς ἀργῆς συνομιλίας.

Μεσ' τὸ λαμπρὸ τ' ἀπόγεμα, σμαράγδια,
τὰ δέντρα ὀλοπράσινα τὰ χέρια τους ὑψῶναν,
μελόχες ποῦ φλογῶναν,
ροδάκινα ποῦ πέφτανε στῆ γῆ.

Κι' ἡ νηὰ γυναῖκα ποῦ ἡ κάψη ὄργωσε
τὸ βυσσινὶ τριαντάφυλλο σὰ προσφορὰ χειλιῶν
καὶ μάρμαρω λευκῶν
δόξες, σὰ βήματα ἀρχαῖα.

Γαλήνιο ἀπομεσήμερο . . . οἱ ἀθρῶποι ποῦ ἀκοῦνε
λυώσανε σὰ σταφύλια π' ἐσουρῶξαν
πατῶντας τα, καὶ διῶξαν
τὸ λαμπρὸ καλόγευστο χυμό,

τὸ νέκταρ ποῦ θὰ πιοῦν οἱ δυνατοὶ
καὶ οἱ θεοὶ
ποῦ δὲν ὑπάρχουν.

ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ

“ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΙ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΙΚΡΟΤΕΡΑ”.

ΠΡΩΤΟ.

Ἐφερα ὅλη τὴ νύχτα μέσ' τὴν κάμαρά μου
τὴ λάμπ' ἀνάβοντας,
καὶ τὸ λευκὸ ἄφισα δειλινὸ
νὰ ξεφυλλίσῃ τὰ ρόδα του
μέσα στῆς πόλης τοὺς ὀρίζοντες.
Ἐγὼ εἶχα ἄλλους ὀρίζοντες μπροστά μου :
τὰ βιβλία, τὰ ἐπιπλα, τὴ σκέψη,
καὶ τὴν αὐριανὴ τὴ μέρα,
καὶ τὴν ἀνοιξὴ ποῦ φεύγει,
καὶ δὲν ἔκανα ἀκόμα τίποτα.

ΔΕΥΤΕΡΟ.

Ὁ οὐρανὸς εἶχε τὴν ἡδονὴ τοῦ ὄνειρου
κι' εἶχε τὴ σκέψη τῆς γαλήνης
καὶ μιᾶς ματιᾶς τὴν ἀπεραντοσύνη.
Σκεπτόμουν ὅλα αὐτὰ τὸν οὐρανὸ θωρῶντας,
σκέπτομουν τὴν ἐντύπωση
ἀναλύοντας,
τὴν ἐντύπωση πὼς ἦτανε γαλάζιος,
φωτερὸς καὶ σάρκινος.